

Arrest

nr. 204 535 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. PEETERS
Plantin & Moretuslei 141
2140 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing van 20 oktober 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partij stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop de verwe[rende] partij bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

In een eerste onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij aan dat de verwe[rende] partij, zonder verder onderzoek, heeft geoordeeld dat de door haar aangevoerde elementen die wijzen op haar integratie niet toelaten een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vast te stellen en hierdoor voormelde wetsbepaling heeft geschonden. Zij betoogt dat gegevens die wijzen op een integratie in bepaalde gevallen wel toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid en dat de verwerende partij dus een nader onderzoek van de door haar aangevoerde gegevens die wijzen op haar integratie had dienen door te voeren.

De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie, die onder meer blijkt uit de kennis van een landstaal, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De

verzoekende partij brengt ook geen argumentatie aan die zou toelaten te concluderen dat de door haar in casu aangevoerde gegevens die wijzen op een zekere integratie van die aard zijn dat een meer verregaand onderzoek van deze gegevens zich zou opdringen of dat de verwerende partij in voorliggende zaak verkeerdelijk oordeelde dat de elementen met betrekking tot haar integratie slechts dienstig zijn in het raam van een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het feit dat de wetgever in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet expliciet heeft aangegeven dat een aantal elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en dat in deze bepaling niet wordt verwezen naar elementen die wijzen op een zekere verblijfsduur of een integratie doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij, die beschikt over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid, vermog te oordelen dat de elementen die de verzoekende partij aanvoerde en die betrekking hebben op de duur van haar verblijf in het Rijk en haar integratie (werkbereidheid en het leren van de Nederlandse taal) geen aanleiding geven tot de vaststelling van het bestaan een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en slechts dienstig kunnen worden aangevoerd ter onderbouwing van de gegrondheid van haar aanvraag.

Door verder uiteen te zetten dat zij van oordeel is dat het nadeel dat zij lijdt doordat zij dient terug te keren naar haar land van herkomst meer doorweegt dan het voordeel dat de Belgische Staat hiermee heeft toont de verzoekende partij ook niet aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Deze wetsbepaling verplicht de verwerende partij immers niet om een onderzoek door te voeren waarbij de belangen van een vreemdeling en de Belgische Staat tegen elkaar worden afgewogen, maar slechts om na te gaan of er redenen werden aangevoerd waaruit kan worden afgeleid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de reguliere procedure kan verlopen.

Ook door te duiden dat zij haar situatie anders inschat dan de verwerende partij en door te stellen dat zij zelf van oordeel is dat een terugkeer naar haar land van herkomst "een buitengewone inspanning" van haar vraagt toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

In een tweede onderdeel van haar middel houdt de verzoekende partij voor dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door de duur van haar verblijf in Ghana af te wegen ten aanzien van de duur van haar verblijf in het Rijk en door te overwegen dat haar integratie in België en de in het Rijk opgebouwde banden niet kunnen worden vergeleken met haar relaties in haar land van herkomst. Zij stelt dat zij geen minimale verblijfsduur in België dient te bewijzen. In dit verband kan de Raad enkel opmerken dat de verzoekende partij de overwegingen van de verwerende partij niet volledig weergeeft. De verwerende partij heeft gemotiveerd dat de stelling van de verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Ghana omdat zij geen bindingen meer heeft met dat land niet kan worden aanvaard omdat de verzoekende partij haar bewering niet staft. De verwerende partij heeft daarnaast gesteld dat ook niet zonder meer kan worden aangenomen dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst bij wie zij voor een korte termijn zou kunnen verblijven en heeft er hierbij op gewezen dat zij ruim zesenzeventig jaar in Ghana verbleef en zij in dat land dus banden moeten hebben die niet kunnen worden vergeleken met deze die zij in België heeft. Deze argumentatie is niet kennelijk onredelijk en er blijkt geenszins dat de verwerende partij voorwaarden aan de wet toevoegt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij

